

[Socialministeren]

som tandlæger at anmelde både konstaterede og formodede tilfælde af erhvervs sygdomme eller andre skadelige påvirkninger på arbejdspladsen, jfr. hjemmelen i arbejdsmiljølovens § 75, stk. 3.

Det kan i øvrigt vedrørende anmeldelser af arbejdsulykker til arbejdstilsynet oplyses, at de igangsatte foranstaltninger til forbedring af dækningen i ulykkesstatistikken har resulteret i, at der i perioden 17. maj til 17. august 1978 er indgået 38,8 pct. flere anmeldelser end i tilsvarende periode i 1977.

Til orientering skal socialministeriet oplyse, at forskellen i det oplyste antal årlige anmeldelser efter ulykkesforsikringsloven/arbejdsskadeforsikringsloven i henholdsvis afsnittet om arbejdsskadeforsikringsloven og afsnittet om arbejdsmiljøloven (20.000 og 60.000) skyldes, at tallet i afsnittet om arbejdsmiljøloven stammer fra 1972, hvor der som følge af ulykkesforsikringslovens daværende regler om dagpenge skulle ske anmeldelse i flere tilfælde end nu.

Til udenrigsministeren (10/8 78) af:

Kjelgaard (KF):

»Hvad agter regeringen at gøre for at bidrage til standsning af de palæstinensiske myrderier af den kristne befolkning i Libanon?«

(Spm. nr. 1113).

Begrundelse.

Verden er i øjeblikket vidne til et gigantisk folkedrab på Libanons kristne. FN har ikke – trods stationerede fredsstyrker – formået at dæmpe noget som helst eller protesteret mod palæstinenserne systematiske ødelæggelser af den kristne del af Beirut, ødelæggelser og angreb, der udføres med russiske våben. Kirkernes Verdensråd, herunder Folkekirkens Nødhjælp, har et større hjælpeprogram i gang i Libanon til støtte for palæstinenserne, der med syrisk og sovjetisk støtte terroriserer landets oprindelige kristne befolkning. Men ingen hjælper de kristne, måske med undtagelse af Israel. Derfor må regeringen snarest tage afstand fra de terrorhandlinger, der foregår, og snarest – også via FN – gøre sin indflydelse gældende til genoprettelse af fred i Mellemøsten.

Besvarelse (21/8 78):

Udenrigsministeren (Anker Jørgensen):

Må jeg først anføre, at spørgsmålet i nogen grad bygger på en række misforståelser om situationen i Libanon. Den aktuelle strid i Beirut står således ikke mellem kristne og palæstinensere, men mellem visse kristne militser og syriske hærenheder, der indgår i den såkaldte arabiske fredsstyrke, som siden 1976 med den libanesiske regerings samtykke har været stationeret i Libanon for at standse borgerkrigen mellem kristne og muhammedanere og genoprette den libanesiske regerings autoritet, efter at den libanesiske hær var gået i opløsning under borgerkrigen. Forholdet mellem de kristne militser og de syriske tropper var oprindeligt godt, men blev efterhånden anstrengt.

I de seneste måneder har der været provokerende angreb fra kristne militser på isolerede syriske stillinger og syriske modaktioner i form af artilleribeskydning af de kristne dele af Beirut. Selv om de kristne militser således bærer et væsentligt medansvar for udviklingen, har de syriske modaktioner givet anledning til forståelig uro i verdensoffentligheden, fordi beskydningerne har ramt tætbefolkede kvarterer i Beirut-området.

Det er imidlertid en glædelig udvikling, at der for kort tid siden takket være en indsats fra den libanesiske præsident Sarkis og andre besindige kræfter er opnået en våbenhvileordning, som skulle åbne mulighed for at hindre nye væbnede sammenstød mellem de kristne militser og de syriske tropper. Jeg kan i denne forbindelse tilføje, at FNs fredsbevarende styrke i Libanon (UNIFIL) alene er stationeret i Sydlibanon mod grænsen til Israel og derfor ikke har nogen mulighed for – og ej heller mandat til – at gribe ind i stridighederne i Beirut.

Fra dansk side har vi længe med uro fulgt den tragiske udvikling i Libanon. Under og efter borgerkrigen søgte vi at bidrage til at lindre nøden i landet ved ydelse af katastrofebistand til i alt 6,7 mill. kr., hvoraf ca. halvdelen er gået til Dansk Røde Kors, som sammen med de andre nordiske landes Røde Kors drev et felthospital i Libanon.

På baggrund af EF-landenes omfattende beskæftigelse med situationen i Mellemøsten har også udviklingen i Libanon ofte været på dagsordenen i de ni's politiske samarbejde.